

5 När nattens facflor klart på himlafästet
tindra, Då i otalig mängd de i sin klarhet
glindra; När GUD sin himmel prydt i så stor
härlighet, Hvad prydnad blir ej då en gång
i ewighet?

6. När jordens hela widd förkunnar Skar-
parns ära, När om hans härlighet hwart kräk
kan vittne bära; När HERans fotapall så
stora under bär, Hvad skal ej wara då där
HERans säte är?

7. När Sjålen, då hon änn' i Kroppens
fångsle sitter, Ibland kan sagna sig åt denna
werldens glitter; Hur mycket mer må hon, eh
gång urfångslet bragt, Så glad från Baby-
lon til Himla-Zions prast;

8. Hvad intet öga sedt, och ingen kan be-
skrifwa, Skal ther, i ewighet, et wigtigt äm-
ne blifwa, Til outsäglig lust, til sång och
frögheljud; Den största fröghden
blir, at se och lofwa GUD.

Fyra nya
och Andeliga
Wisor,

Den Första:

GUDS Helga Evangelium. 18.

Sång. som: Hwar man må nu wäl glädja sig.

Den Andra:

Förgånglighet i Kunga- 19.
Kronan &c.

Sjunges under sin egen wackra Melodie.

Den Tredje:

När jag i stilhet tänker uppå. 20.

Sjung. som: Medan man lefwer i werlden &c.

Den Sjerde:

Den prast, som ögat ser &c. 21.

Sjung. som: Sex runda år omkring.

Tryckt i Gesle, 1776.

I.

GUDS helga Evangelium, Af HERRANS Andas skrifvit, Är lifsens Privilegium På salighet utgifvit. Det är en ofullständig dom, Som angår allom syndarom, At den, som wil, skal lefwa.

2. Det talar om en ewig nåd Och om GUDS Faders hjerta, Som ända ifrån fridsens råd Ålsingen welat smärta. Det säger JESU helga döb, Är salighetens grund och stöd, För mig och hela werlden.

3. Ach hwad för salighet och kraft, I detta helga ordet! Det bjuder allom lif och fast, Och rum wid Nåda-bordet. Det säger: at det wore wäl, Wid bordet, om ej någon själ På Bröllops-dagen saknas.

4. Si det är HERRANS nåda-wäl, At jag är människa worden, En tid då detta HERRANS tal, Nu klingar öfwer jorden; At jag uti en Period, Nu döer och lefwer, då hans blod Så mången själ uplifwar.

5. Det är min dyra arfweedel, Mit hjerta börjar brinna: At Frälsaren, Immanuel För mig

mig låt blodet rinna, Har dödt och åter lefwer än Min Gud, min Bror och bästa wän Och sjelfwer skal mig dömma.

6. Den dagen blir förlofnings dag, För alla Zions fångar, Den dagen sjunger äfwen jag De nya Zions Sånger. Jag wäntar på min hälsanfärd Och tror min hydda snart förtärd, Skal til sitt stoft sig blanda.

7. Du tunga werld, då blir jag fri, Dit twång och bittra Mara, Jag skal då för ditt tyranni Et mål ej längre wara. Jag tackar dig til slut derför Du tröttat mig, och, när jag döer, At du ej kommer efter.

8. Nu blir til des mitt enda lif, I nåden mig förnöja. Jag tror det ädla tids fördrif, Ej många där skal dröja. Nog af, jag känner wäl min Bror, Min salighet skal wara stor Hos honom i hans Rike.

9. Far derför hela werlden wäl, Barn slägt, och alla wänner, Det har nu blifwit så i min själ, Som jag er intet känner. Min JESUS Han hugswale Er, Wälsigne Eder mer och mer En kropp och själ och anda.

Den Andra:

I.

Förgånglighet i Kunga-Kronan, Sin spinndelwäf inmirka tör; Hon fäller Kungar utaf Thronen, At all des makt på en gång döer. Ehuru stort och färt är des namn, Förgånglighet dock tager i famn,

2. När

2. När jag mig stundom går och roar, Om vinteren i min enslighet, På snön där föliden tinnat broar Möter mig där förgänglighet, Och säger alt som isen borttrinner: Till intet huseru högdt det hinner.

3. Hon möter mig då jag om våren I gröna lundar frögdar mig; Och ropar: Fåra du, se fåren, De gå nu här och roa sig; Men huseru länge de gå på grödan, Måst halven sist betala födan.

4. När jag om sommar'n ögat betar På jordens fagra blomsterfält, Förgängligheten mig upletar, Och bryter af en blomma så snällt; Hvaraf jag tror hon mig påminner, Att jordiskt alt til intet försvinner.

5. När jag om frukt-betynge hösten, Ut Trägårdar mig ställer in, Så får jag höra denna rösten: I äplen ser du bilden din; Och som mogna äplen nedfalla, Så faller du och menniskor alla.

6. Förgängligheten är en fårra, Som uselheten hellsver för; Fri skjuts fins ther för Fru och Herre, Ja ända in til gräfsens dörr, Enert Adel-wapnet fastas utaf, Och rigg'arn lemna måst sin staf.

7. Här faller högmöd sina fiädrar, Här tappar afvund tanden sin; Hur lust och flättja bringar wäder Måst hon dock mista här sitt sken; Här mister Jungfrun alt sitt tycke, Wor hon än skönhets mästestycke.

8. Här släpper rikdom pungen neder, Här fast-

fastar höghet alt omfull, Här starklek arm och fot utbreder, Här trycks wäktalig mun i mull; Förgänglighet tar oss wid öra, Hwad wi helst tänka eller göra.

9. Säll förthenfull här i werlden, Alt håller för förgänglighet; Och wet at alt man kallar flården, Här dörr til ewig uselhet. Säll then förgänglighet kan bruka, Att själen ej får ewig sjuka.

Den Tredje:

I.

När jag i stillhet tänker uppå,
Guds nåd och sanning med stora och små,
Som han sin barn welat kalla,
Då wördar jag gläder Hans härliga Namn,
Och hwilar helt salig och nögd i Hans samn,
Der Kärleks-floderna swalla.
Jag ser med förundran hur' stor Guds nåd
är emot alla.

2.

När människan mistat sin härlighets skrud,
Och flydde helt naken långt bort ifrån Gud;
Försträckt, eländig och slagen.
Hon hade ej mera den endaste trå,
Hwad med hon kunde för HERren framgå,
Hon räddes för Dömen och Lagen,
Til dess hon af nåde til Skaparen åter blef
dragen.

3. När

3.

När ingen mer utväg för människan fanns,
Då lyfte som klarast Guds härlighets glans,
Han wille sin nåd uppenbara.
Wi wore ju alle förwillade barn,
Men Gud of förlöste ur fiendens garn,
Från syndsens och helfwites snara;
På det Han må ewigt wårt lif och förnöjelse
se wara.

4.

Från Himnellska Thronens Glödomlika prakt;
Han Sjelf kom hit neder i största förakt;
Och föddes wår Broder och Frände.
Guld utstod på jorden i människo-drägt,
At frälssa wår fallna förlorade slägt,
All nöd och största elände.
Som wi had' bordt lida i qwal förutan all
ände.

5.

Hans affigt med alt hwad Han här månd' utstå,
Wår wist at förwårswa båd' stora och små,
Et arf i Sit härliga rike.
Thit fallar Han altid med Nådenes ord
Hwårt människo-barn på hela wår jord,
Fast många från Honom bortwika.
O djuphet af kärlek och nåd hos wår Gud
utan life!

6.

Lof Jesu, wår Rönung, wår HErra och
GUD,

At

At du här så nådigt en fattiger Brud,
Hemfallar och ömt dig antager.
Sag gläd's nu af nåden som Du med mig gjorde
At hjelp du mig wäl genom wandringen fort,
Min synd Du allsamma afwager.
Och käriligen sägnar, tills Du i Din sam
mig sist tager.

Den Fjerde:

Den prakt, som ögat ser i werldens fdg-
ring blänka, Ser själen dimmen nog på
högre ting at tänka: Hon finner något
stort, hwaras hon fluta kan, Om det som
större är, om sielfwa uphofsman.

2. Wi skåde underwerk ur de minsta djur-
ren, Wi se på alla håll Guds under i natu-
ren; Men detta är et grand. Låt själen läng-
re gå, At en än högre prakt i ögnasigte få.

3. När werldens stora ljus, wår Sol, så
härligt prålar, Och från sit höga hwalf fring
spröder sina strålar, Hwaras hon alla ting båd'
lif och sägnad ger, Hur lär då Skapar'n sielf
ej lysa mycket mer?

4. När Månans lanta sken of i sin spynnad
gläder, Då i gullfärgad prakt han på sitt stål-
le träder, Hwad glädje blir då ej, när själen
skåda får, Et ljus, ther HErran sielf i ewig
fullhet står?

5. När